

Рѣката пѣй, гърмжтъ вълни сребристи,
И пѣсня горска пѣтя ни дружи;
Лица ни милватъ буковитѣ листи,
И славей вѣйде за любовь тѣжи...

А тамъ -- звънливо изворче се нише.
Гърди, поймайте въздухъ, — сърдце,
Съ животь ушивай се тукъ!... Охъ мирише
На боръ, на горски здравецъ, на сѣнце!

VIII.

ПЛАНИНСКИ ЦВѢТЯ.

Планинскѣ цвѣтя, цвѣтя прѣлестни!
Кой ви тукъ сади, полива гледа?
Кой ви дава шаркитѣ чудесни,
Тоя раскошъ, о ефирни чеда?

За кого изниквате, цвѣтите
Тукъ високо, дѣ орелъ се вие?
За коя дѣвойка — да се кити?
За коя любовь — вѣнецъ да свие?

Кой юнакъ ще тука увѣнчайте?
Кой триумфъ ще кичете богато,
Та балвана голи, дѣ вирѣйте,
Стелете съ пурпуръ, сафиръ и злато?

Ехъ, тукъ мила би смрътъта човѣку!
Милъ би гробътъ близо тукъ до свода:
Какъ не би се спало тукъ леко
Въ толкова цвѣтя, покой, свобода!